



Юрій Винничук * Кость Лавро

історія одного поросятка



Харків
«ФОЛІО»
2016

Було собі одне таке Поросятко, яке полюбляло мандрувати. Покинуло воно свій хлівчик і своє коритце й подалося в мандри. І зайшло до королівського замку. Спочатку на нього ніхто уваги не звернув — мало які тут поросята тиняються. Аж раптом його побачив король.

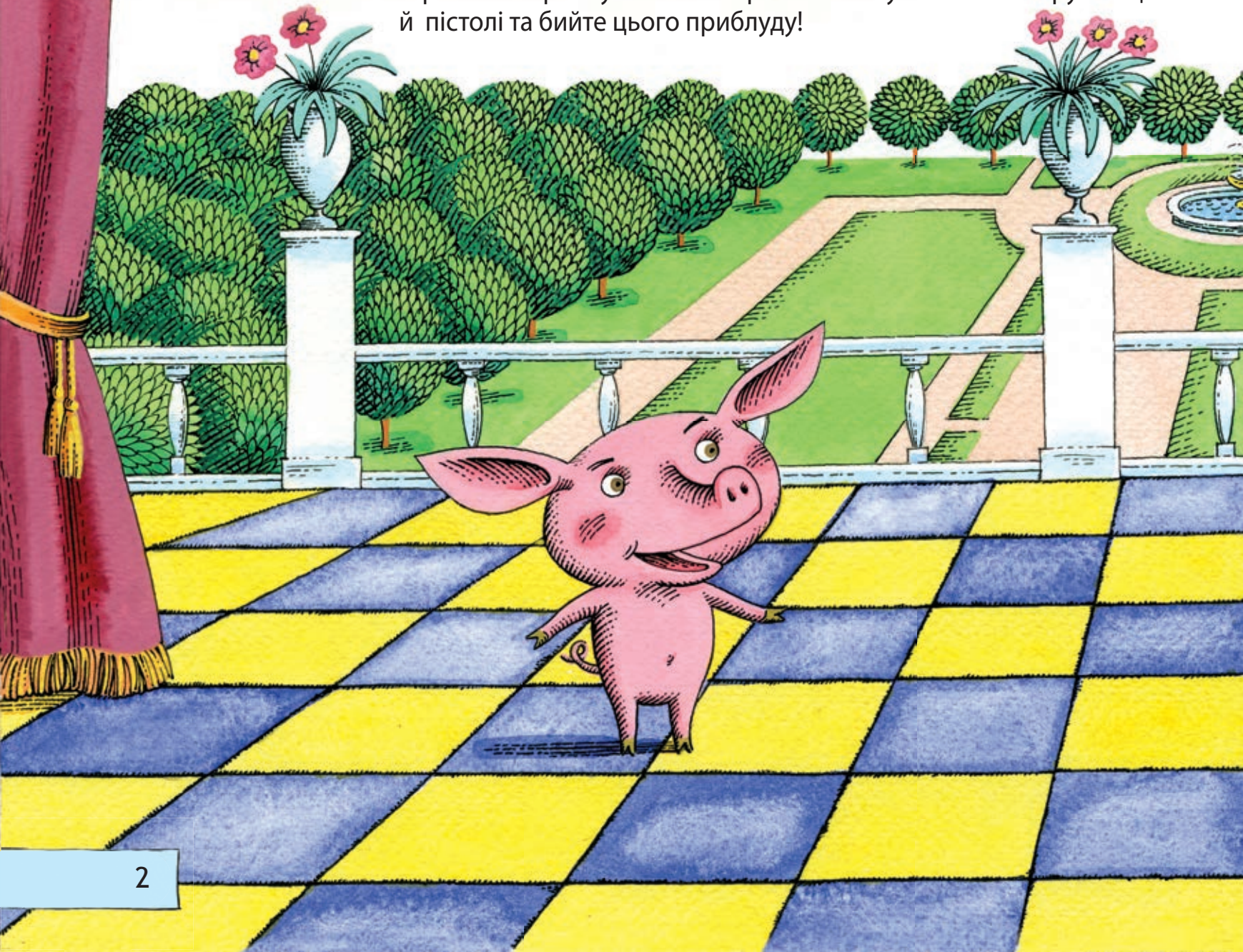
— Гей, а це що за порося сновигає? Де воно взялося? Зараз до мене гості приїдуть, а тут порося! Живо мені забрати його!

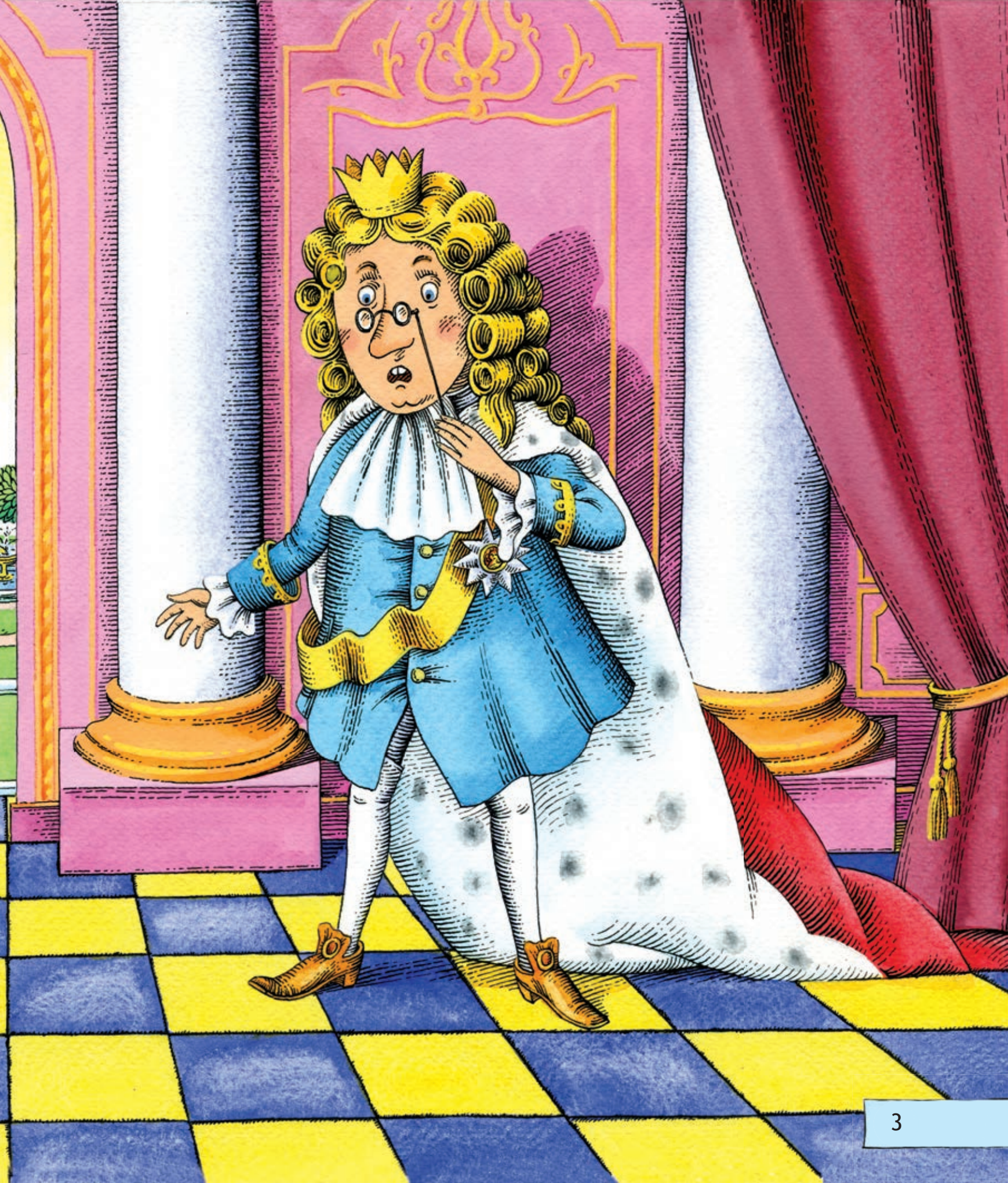
Сторожа кинулася Поросятко ловити, та куди там — воно таке прудке, в руки не дається.

— Стійте! — гаркнув король. — Зараз я його пристрелю. Дайте мені рушницю.

Узяв король рушницю та й почав смалити в Порося, аж гай шумить. Бах! — розлетілося дзеркало. Трах! — посипалися шиби. Гах! — розкололася дорога ваза з німецької порцеляни. А Поросятко ціле й неушкоджене.

— Ах ти кляте порося! — крикнув лютий король. — Ану всі хапайте рушниці й пістолі та бийте цього приبلуду!





Ой, що тут учинилося! Похапала сторожа рушниці, а міністри пістолі та як почали навипередки цілити в Поросятко.

Бах! бах! бах! — у замку жодного цілого дзеркала не зосталося. Трах! таррах! таррах! — у замку жодної цілої шиби не лишилося. Гах! гах! гах! — у замку ані жодної цілої вазочки, ані скляночки не врятувалося. А Поросятко ціле й неушкоджене.

— Ану прикотіть сюди гармату! — скомандував король. — Зараз я покажу йому, де раки зимують!

Притягли гармату, зарядили — гу-гуп! гу-гуп! гу-гуп! Так усі стіни й повалилися. Весь палац на руїни перетворився. А Поросятко ціле й неушкоджене.

— Вогонь! — скомандував знову король.

Гу-гуп! гу-гуп! гу-гуп! — ось уже й мури в порошок розсипалися. Нічого не залишилося. На купі каміння стояв король і протирав запопорошені очі. А як протер, то побачив на лузі Поросятко, яке мирно лежало на травичці й усміхалося до короля.



